

RAKOVSKY ZSUZA

*Az igazság pillanata**Kettő körül,*

*a hajnal előtti szürkületben
a kihalt utcákon osontunk hangtalan.
Minden ablak sötét. Mögöttük ott aludtak
mindazok, akik csak álmodni mertek
arról, amit mi éppen
megtenni készültünk. Még ott gomolygott
homlokcsontom mögött a düh: vörös köd,
amely megmérgezte minden napom,
mérget csepegtetett az ételembe,
azt ittam esténként a borban.
Még álmaimban is ott kísértett a bajszos-
cvikkeres zseb-zsarnok, s a másik:
élveteg és hízekony hitvese
(szétfolyt keblek, lágy ködben úszó szajha-szempár!).
A létezésük
sötét árnyként terült az életemre.
A betiltott lapok, szézzavart tüntetések,
rendőrök rezzenetlen,
izzadt bálvány arca a fém sisak alatt,
s szemközt mi, mint síró, gyámoltalan
kisgyerek a brutális, részeg apa kezében!*

De ennek most vége!

*A súlyos
tölgyfaajtó a robbanástól
kiszakadt vas zsanérjából, s akár a
faforgács vagy száraz levél röpült,
és agyonütötte az egyik őrt.
(A másikat kénytelenek voltunk lelőni.)
A robbanás kitepte a villanyvezetékét
a falakból: teljes lett a sötétség.
Találtunk néhány gyertyát egy fiókban,
bal kezünkben égő gyertya, a jobban
revolver, lépcsőn föl-lépcsőn le, míg hatalmas
torz árnyékunk, akár a rémmesék
óriása, kísért minket lobogva
a bolthajtásos folyosón. A háló-
szoba üres volt, de az ágynemű még meleg,
és a párnán, lapjával lefelé
viharvert francia regény hevert.
Másodszor tértünk vissza, amikor
a halvány gyertyafénynél fölfedeztük
a vasalóhelyiségbe vezető titkos ajtót.
Az adjutánsnak pisztolyt szorítottunk*

*a halántékához, s ő reszkető,
elcsukló hangon szólította őket.
S az ajtóban feltűnt a két alak,
az a két arc, amelyet úgy ismertünk,
mint a sajátunkat – nem is: annál is jobban,
sokkal jobban, mert évek óta
mindenhol: újságok címlapján,
bögrén, díszdobozon, képeslapon
szembejötték velünk – így tévedésre
nem volt esély! Habár a férfi
csupasz szeme a megszokott
cvikker nélkül furcsa és idegen volt,
és ő is, ahogy ott állt
hunyorogva, borvörös selyemingben,
a nő alsószoknyában-kombinéban,
bal lába meztelen, a jobban
sárga harisnya. Puskaropogás –
hang nélkül összeestek. Egy kéz
még görcsösen a korlát rácsára kulcsolódott.
Aztán semmi. Mindössze két
életnagyságú báb, a furcsán kifacsart
törzsből piros festék folyt fűrészpör helyett.
Zavartan, csöndben álltunk,
nem mertünk egymásra nézni, hogy meg ne lássuk
a társaink szemében a csalódást, a sajátunk
ikertestvérét. Erre vártunk?
Ezért volt nappalunk és éjszakánk
az izzó gyűlölet mérgével átítatva?
Hiszen ezek csak emberek!
Akár az őr, a pék, a sarki kocsmá
pincérlánya, vagy éppen mi magunk.
A bénultság nem tarthatott tovább
két másodpercnél: pengék lendültek a magasba,
hogy a halott húsba csapódjanak
újra meg újra, a színlelt vagy önmagunkra
kényszerített harag extázisában.*

*A gyertyafényben, a stukkódíszes falon
árnyékunk óriás, groteszk szellem majom
utánozta immár fölösleges
örjöngésünket. Éreztük, ahogy
a csalódott düh, mint a ragadozó, amelynek
foga közül épp most ragadták ki a zsákmányt,
megrázza magát, izzó szemmel
körülnéz, új prédát keres.*